

Jedna noc

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Sľúbená

OD AUTORKY
BESTSELLEROVEJ SÉRIE TENTO MUŽ

IKAR

— Jedna noc —

Slíbená

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
PROMISED

Copyright © 2014 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6576-9

*Mojej asistentke Siobhan.
Pre ostatných je to žena,
ktorá bdie nad všetkým dôležitým.
Pre mňa je najmä sestra.*

POĎAKOVANIE

Posledné poďakovanie som napísala už pred rokom. Týka-
lo sa knihy *Priznanie tohto muža*, poslednej časti série *Tento
muž*. Doteraz mám v pamäti obrovský tlak, ktorý sprevá-
dzal rozvíjanie príbehu Jesseho a Avy, najmä však to, aby som ho
dotiahla do úspešného konca. A celý čas mi behala hlavou jedna
myšlienka...

Dopekla, čo napíšem ako ďalšie?

Séria *Jedna noc* mi napadla znenazdania. Zrodila sa Livy a M
a pri písaní ich príbehu ma zaplavovalo vzrušenie a starosti. „Pán“
Jesse Ward vykonal dobrú prácu, a predsa som už rozmýšľala
o ďalšom príbehu, ktorý by bol rovnako kvalitný ako séria *Tento
muž*. Potom si prvú knihu prečítala moja agentka Andrea Barzvio-
vá, ktorá zrkadlila moje myšlienky, po nej Beth de Guzmanová
z Grand Central Publishing a Genevieve Peggová z Orion Books.

Tak sa zrodilo moje nadšenie pre nový príbeh.

Obrovské ďakujem patrí môjmu skvelému advokátovi Matthe-
wovi Savarovi, ktorý bdie nad mojím novým svetom. Trvá na tom,
aby som ho nemala rada. Vraj všetci klienti nenávidia svojich práv-
nikov. No ja ťa mám priveľmi rada na to, aby som ťa nenávidela!

Ďakujem svojej fantastickej agentke Andrei Barzviovej z Em-
pire Literary. Ako agentka pracuješ nad rámec svojich povinností.
Som ti veľmi vďačná za všetko, čo robíš v rámci svojej profesie *až*
mimo nej.

Beth de Guzmanová, Leah Hultenschmidtová a úžasný tím z Grand Central Publishing, som veľmi rada, že s vami znova spolupracujem! Ďakujem vám za dôveru a podporu môjho nového dobrodružstva.

Ďakujem Genevieve Peggovej, Laure Gerrardovej a každému úžasnému človeku v Orion Books. Teší ma, že spolupracujem s takým pokojným a pozorným britským vydavateľstvom. Super!

A takto by som mohla pokračovať. Tu v Británii aj za Atlantikom spolupracujem so skvelým tímom a každý v ňom je pre mňa neoceniteľný.

Veľké ďakujem patrí mojej mame a sestre. Mama sa vrátila z dôchodku, aby ma manažovala, a sestra sa vzdala svojej práce, aby zorganizovala môj chaotický život. Cením si naše pondelkové stretnutia v „centrále J. E. Malpasovej“ rovnako ako vás obe. Ďakujem za podporu mojej novej kariéry.

Ešte väčšie ďakujem patrí môjmu otcovi – obyčajnému mužovi, ktorý poslal svoje tri dievčatá do veľkého sveta s podporou a požehnaním. Každý, koho sa opýtate, vám povie, že patrí medzi najmilších ľudí, akého stretli. A majú pravdu. Veľký Pat je jedinečný. Poznám iba dvoch ľudí, ktorí majú to šťastie a môžu ho volať „ocko“. Každý deň som vďačná, že som jedna z nich.

Vytvorila som ďalší svet neskrotnej vášne, oslepujúco intenzívnej a stravujúcej lásky. Plakala som pri tom, smiala sa aj kričala. Zbožňujem ho rovnako ako svet série *Tento muž*. Dúfam, že aj vy.

Jodi

xxx

PROLÓG

Zavolal si ju. Vedela, že raz to zistí – oči a uši mal všade, to jej však nebránilo neposlúchnuť ho. Bola to súčasť jej plánu, ako získať to, čo chce.

Tápala v tmavej chodbe podzemného londýnskeho klubu smerujúcej k jeho kancelárii a nedochádzala jej vlastná hlúposť. Bránilo jej v tom odhodlanie a priveľa alkoholu. Doma mala milujúcu rodinu, ľudí, ktorí si ju vážili a milovali ju, vďaka nim sa cítila vzácna. V hĺbke duše vedela, že nemá dosť dobrý dôvod ponúkať svoje telo ani myseľ tomuto odpornému, ošumelému podsvetiu. A predsa to dnes v noci urobila znova. A zajtra v noci to spraví zas.

So stiahnutým žalúdkom pristúpila k dverám do jeho kancelárie. Alkoholom omámený rozum ju prinútil zdvihnúť ruku a stisnúť kľučku. Tackavo vpadla na vysokých ihličkách do Williamovej kancelárie, čakalo sa jej.

William bol fešný muž tesne pred štyridsiatkou s hustými vlasmi, kde-tu na spánkoch postriebrenými, ktoré sa skvele hodili k jeho distingvovaným oblekom. Vďaka hranatej sánke pôsobil drsne, ale keď chcel, priateľsky sa usmieval, hoci to nebolo až tak často. Pred klientmi však ani len nenadvihol kútiky úst. Zachovával si výraz drsniaka, pri ktorom sa všetci muži trasú. Pri dievčatách mu však oči vždy iskrili a tváril sa nežne a presvedčivo. Nerozumela tomu a ani sa o to nesnažila. Vedela iba to, že ho po-

trebuje. A aj to, že je Williamovou slabosťou. Rozhodla sa to využiť. Tvrdé srdce biznismena mäklo pri všetkých jeho dievčatách, pri nej sa však úplne roztápalo.

Len čo sa mu vrútila do kancelárie, William sa pozrel na dvere a gestom prerušil vážny prejav vysokého nepríjemného muža. Jedným z jeho pravidiel bolo zaklopať a počkať na povolenie vojsť, ona ho však nikdy nedodržiavala a William ju za to ani raz nena-pomenul. „Dokončíme to neskôr,“ prepustil svojho spoločníka, ktorý sa bez slova zdvihol. Nečujne za sebou zatvoril dvere.

William vstal, uhladil si sako a vyšiel spoza obrovského pracovného stola. Napriek alkoholovému oparu jasne rozoznala jeho ustaraný výraz. Neušiel jej ani náznak podráždenia. Opatrne k nej pristúpil, ostražito, akoby sa bál, že mu utečie, a jemne ju chytil za rameno. Usadil ju do jedného z prešívanych kožených kresiel pred stolom, nalial si škótsku, jej podal vychladenú vodu a sadol si.

Tohto mocného muža sa nebála, dokonca ani v takomto zraniteľnom stave. Naopak, vždy sa pri ňom cítila zvláštne v bezpečí. Pre svoje dievčatá by urobil čokoľvek, dal by vykastrovať každého muža, ktorý by prekročil hranicu. Stanovil presné pravidlá a nijaký muž so zdravým rozumom by sa ich neodvážil porušiť. Na to im bol ich život pridrahý. Raz to videla a nebol to pekný pohľad. „Varoval som ťa, nech sa to viac neopakuje,“ nahneval sa William naoko, vyznel však skôr chápano.

„Ak mi ich nezoženieš, postarám sa o to sama,“ zašomrala, alkohol jej dodal odvahy. Hodila kabelku na stôl, William však ignoroval jej nedostatok rešpektu a potisol ju k nej.

„Ak potrebuješ peniaze, dám ti ich, ale u nás ťa už viac nechcem vidieť.“

„O tom ty nerozhoduješ,“ odvrkla nebojácne. Veľmi dobre vedela, čo robí. Jeho pevne zovreté pery a tmavnúce sivé oči prezradili, že sa jej to podarilo. Tlačila naňho.

„Máš sedemnášť rokov a pred sebou celý život.“ Vstal, obišiel stôl a sadol si na okraj. „Klamala si mi o svojom veku, porušila si nekonečne veľa pravidiel a teraz mi nedovolíš, aby som ti pomo-

hol pozviechať sa.“ Chytil ju za bradu a nadvihol jej vzdorovitú tvár. „Nevážila si si ma a čo je najhoršie, ani seba.“

Na to nemala čo povedať. Oklamala ho, podviedla, len aby sa k nemu dostala. „Mrzí ma to,“ zamrmlala a odvrátila sa. Poriadne si odpila vody. Nevedela, čo ešte povedať, a i keby predsa len našla slová, nestačili by. William s ňou súcitil a tým riskoval stratu úcty, ktorú si v tomto biznise zaslúžil, a jeho povest' ešte väčšmi ohrozovala tým, že odmietala jeho pokusy vyriešiť jej situáciu, za ktorú sa cítil zodpovedný.

Kľakol si pred ňou a položil jej veľké dlane na holé nohy. „Ktorý z mojich klientov porušil pravidlá tentoraz?“

Mykla plecami, nechcela prezradiť meno muža, ktorého zvedla. William všetkých varoval, aby sa od nej držali čo najďalej. Oklamala ho rovnako ako Williama. „Na tom nezáleží.“ Chcela nahnevať Williama svojou drzosťou, ale on zachovával pokoj.

* * *

„Tu nenájdeš to, čo hľadáš,“ vyslovil William drsne. Ten bastard. Vedel, o čo jej ide. „Nemôžem sa o teba starať,“ povedal mierne a stiahol jej prikrátke šaty, aby aspoň pôsobili trochu dlhšie.

„Viem,“ zašepkala.

William sa unavene nadýchol. Nepatrila do jeho sveta. Bohvie, či vôbec on ešte doň patrí. Doteraz nedovolil, aby sa mu do biznisu zamiešal súcit, vyhýbal sa situáciám, ktoré by ohrozili jeho postavenie, no pri tejto mladej žene to porušil. Mohli za to jej zafírové oči. City mu nikdy nebránili v biznise – nemohol si to dovoliť –, tentoraz však zlyhal.

Veľkou dlaňou ju pohladil po alabastrovom líci. Zúfalstvo v jej očiach ho bodalo priamo do srdca. „Pomôž mi urobiť to, čo je správne. Nepatríš ku mne,“ ozval sa.

Prikývla a William si od úľavy vydýchol. Táto dievčina bola príliš pekná a príliš ľahkomyseľná – nebezpečná kombinácia. Ocitla by sa v problémoch. Hoci ho oklamala, zúril sám na seba, že to dopustil.

O svoje dievčatá sa staral, rešpektoval ich a uisťoval sa, že ich rešpektujú aj jeho klienti. Striehol na všetko, čo by ich vystavilo riziku, duševne či fyzicky. Vedel, čo urobia, skôr ako to urobili. A predsa mu jedna prekĺzla pomedzi prsty. Jedna ho oklamala. No nemohol jej to mať za zlé. Skôr sebe. Rozptýlila ho jej krása, ktorá sa mu navždy vryje do pamäti. Znova ju pošle preč a tentoraz sa uistí, že sa už nevráti. Na tejto mu priveľmi záležalo na to, aby si ju nechal. A to mu bolestivo prepaľovalo čiernu dušu.

1. KAPITOLA

Pripraviť šálku dokonalej kávy nie je jednoduché. A už vôbec nie pripraviť ju v jednom z týchto kávovarov pripomínajúcich kozmickú loď. Celé dni som pozorovala svoju kolegyňu, čašníčku Sylvie, ako jej to ide od ruky, a popritom sťiha rozprávať, nachystať ďalšiu šálku a naťukať cenu do pokladnice. Ja som zatiaľ vyrábala dokonalé nepodarky, aj čo sa týka kávy, aj toho prekliateho prístroja.

Potichu som zakliala a vybrala upchatý filtračný vynález. Vyklzol mi z rúk a kávové zrnká boli všade. „Nie, nie, nie,“ zaúpela som a z predného vrecka na zástere som vybrala utierku. Bola hnedá, čo prezrádzalo, že dnes som narobila neporiadok už hádam miliónty raz.

„Mám to vziať za teba?“ ponúkla sa Sylvie pobavene. Nemalo to zmysel. Bez ohľadu na množstvo pokusov vždy som sa ocitla v rovnakej kaši. S touto kozmickou loďou sa jednoducho neska-marátim.

S povzdychom som sa otočila a podala Sylvie tú veľkú kovovú vec. „Mrzí ma to. Ten kávovar ma jednoducho neznáša.“

Láskavo sa na mňa usmiala žiarivo ružovými perami a pokrútila hlavou. Čierny lesklý bob sa zavlnil. Mala so mnou božskú trpezlivosť. „Dostaneš sa do toho. Choď radšej upratať sedmičku.“

Bez váhania som schmatla podnos a vybrala sa k prázdnemu stolu v nádeji, že odčiniť svoju nešikovnosť. „Vyrazí ma,“ dud-

rala som popri ukladaní šálok a tanierikov na podnos. Pracovala som tu iba štyri dni, pri prijímaní ma však Del uistil, že kávovar, tróniaci na zadnom pulte v bistre, sa naučím obsluhovať za pár hodín. Ten deň bol príšerný a podľa mňa si to isté myslel aj Del.

„Nevyrazí.“ Sylvie naštartovala kávovar a bistro naplnilo syčanie pary. „Má ťa rád!“ prekričala hluk. Pripravila hrnček, podnos, lyžičku, servítku a čokoládu na posypanie, a to všetko ľavou zadnou popri krútení kovovým krčahom s mliekom.

S úsmevom som utrela stôl, vzala podnos a zamierila do kuchyne. Del ma poznal iba týždeň a už vyhlásil, že zo mňa niečo bude. Starká hovorila to isté, nezabudla mi však pripomenúť, aby som sa poponáhľala, lebo svet ani ľudia v ňom nie sú vždy milí a príjemní.

Položila som podnos k umývačke riadu a začala do nej vkladať riad.

„Livy, je ti niečo?“

Otočila som sa na Paula, kuchára s chrapľavým hlasom. „Mám sa skvele. A ty sa ako máš?“

„Najlepšie na svete.“ Umýval hrnce a popritom si pískal.

Ukladala som taniere do umývačky a rozmýšľala, že by som sa mala ešte lepšie, keby ma k tomu stroju vôbec nepustili. „Treba ešte niečo urobiť?“ opýtala som sa Sylvie, ktorá práve vošla do kuchyne cez lietacie dvere. Závidela som jej, ako ľahko a rýchlo splňa všetky úlohy od obsluhovania toho prekliateho kávovaru po naskladanie hrnčekov na seba hoci aj poslepiečky.

„Nie.“ Otočila sa a utrela si ruky do zástery. „Môžeš ísť. Uvidíme sa zajtra.“

„Ďakujem.“ Odviazala som si zásteru a zavesila ju. „Maj sa, Paul.“

„Príjemný večer, Livy,“ zavolať a zamával mi naberačkou.

Prepletala som sa pomedzi stoly v bistre a vyšla von do úzkej uličky. V okamihu som sa ocitla pod dažďovou sprchou. „Nádhera.“ Usmiala som sa, zakryla si hlavu džínsovou bundou a rozbehla sa na autobusovú zastávku.

Preskakovala som mláky a s každým krokom mi v converskách čoraz viac čvachtalo. O chvíľu už skrz-naskrz premokli.

* * *

Vybehla som po schodoch a vrazila do dverí. Lapajúc dych som sa o ne oprela.

„Livy?“ Náladu mi zlepšil zastretý hlas starkej. „Livy, si to ty?“

„Áno!“ Zavesila som premočenú bundu na háčik, vyzula si mokré conversky a vykročila po dlhej chodbe do kuchyne. Starká sa hrbila nad sporákom a miešala niečo v obrovskom hrnci, nepochybne polievku.

„Tu si!“ Odložila drevenú lyžicu a knísavo sa vybrala ku mne. Osemdesiatjedenročná bola ešte vždy pozoruhodne čulá a páliło jej to. „Ale si zmokla!“

„Nie je to až také zlé,“ uistila som ju a rozstrapatila si vlasy. Prezrela si ma od hlavy po päty a pohľadom sa mi pristavila na plochom bruchu, rysujúcim sa pod tričkom.

„Mala by si pribrať.“

Žartovne som prevrátila oči. „Umieram od hladu.“

Pri úsmeve, ktorý jej rozjasnil tvár, som sa musela aj ja usmiať. Objala ma a pohladila po chrbte.

„Babi, čo si dnes robila?“ zisťovala som.

Pustila ma a ukázala na jedálenský stôl. „Sadni si.“

Poslúchla som ju a vzala si nachystanú lyžičku. „Takže?“

Zamračene sa na mňa pozrela. „Čo takže?“

„Čo si dnes robila?“ zopakovala som.

„Och!“ mávla utierkou na riad. „Nič svetoborné. Bola som nakupovať a upiekla som tvoj obľúbený mrkvový koláč.“ Ukázala na kuchynskú linku, kde už chladol plech. Mrkvový koláč v ňom však nebol.

„Urobila si mi mrkvový koláč?“ opýtala som sa a pozorne sledovala, ako nalieva polievku do dvoch misiek.

„Hej. Ako som povedala, Livy. Tvoj obľúbený.“

„Babi, mám rada citrónový, veď vieš.“

Vôbec nezneistela a položila obe misky na stôl. „Viem. Preto som ti urobila citrónový koláč.“

Letmo som zaletela pohľadom na koláč, len aby som sa uistila, že sa nemýlim. „Babi, ten koláč vyzerá skôr ako obrátený ananášový.“

Sadla si na stoličku a pozrela sa na mňa, akoby som rozum strácala ja. „To preto, lebo je to obrátený ananášový koláč.“ Ponorila lyžičku do misky, srkla si koriandrovej polievky a načiahla sa za čerstvo upečeným chlebom. „Upiekla som tvoj obľúbený.“

Bola rovnako zmätená ako ja. Po pársekundovej slovnej výmene som nemala poňatia, aký koláč upiekla. Vlastne mi na tom ani nezáležalo. Pozrela som sa na svoju drahú starú mamu a skúmavo si ju obzerala, zatiaľ čo ona pokojne jedla, akoby sa nič nedialo. Takto sa to začína? „Babi, cítiš sa dobre?“ spýtala som sa ustarostene.

Rozosmiala sa. „Livy, utáhum si z teba!“

„Babi!“ napomenula som ju. Hneď som sa cítila lepšie. „To by si rozhodne nemala.“

„Ešte som sa nezbláznila.“ Ukázala lyžičkou na moju misku. „Zjedz polievku a porozprávaj mi, ako si sa dnes mala.“

Vzdychla som, spustila plecيا a pomiešala polievku. „Nerozumiem si s kávovarom, čo je veľký problém, lebo deväťdesiat percent zákazníkov si objednáva kávu.“

„Do toho prídeš,“ vyhlásila presvedčene, akoby bola expertka na ten preklatý prístroj.

„Pochybujem. Del si ma však nenechá len na upratovanie stolov.“

„A ak vynecháme kávovar, baví ťa to?“

Usmiala som sa. „Hej. Naozaj.“

„Dobre. Nemôžeš sa o mňa starať večne. Mladá žena ako ty by sa mala zabávať, nie lietat okolo babky.“ Ostražito ma pozorovala. „A ja ani nepotrebujem, aby okolo mňa niekto lietal.“

„Robím to rada,“ odporovala som potichu a pripravovala sa na obohratú kázeň. Mohli by sme sa hádať do aleluja, ani tak by sme sa nezhodli. Bola krehká, skôr mentálne ako fyzicky, bez ohľadu na to, že trvala na opaku.

Zhlboka sa nadýchla. Bála som sa najhoršieho. „Livy, božie zelené pastviny neopustím, kým neuvidím, že si si našla miesto v živote, a to sa nestane, ak ma budeš stále obskakovať. Už mi neostáva veľa času, takže zdvihni ten svoj štíhly zadok a niečo so sebou rob.“

Mykla som sa. „Už som ti povedala, som spokojná.“

„Spokojná s tým, že sa skrývaš pred svetom, ktorý ti toho toľko ponúka?“ opýtala sa vážne. „Olivia, začni konečne žiť. Ver mi, čas plyní rýchlo. Ani sa nenazdáš a budú ti brať odtlačky na umelé zuby a neodvážiš sa zakašľať ani kýchnuť, aby si sa nepocikala.“

„Babi!“ Zabehol mi kúsok chleba, ale ona nežartovala. Tvárila sa smrteľne vážne, ako vždy pri tejto téme.

„Naozaj,“ vzdychla. „Choď do sveta. Vezmi si od života to, čo ti ponúka. Nie si ako tvoja matka, Oliv...“

„Babi!“ oslovila som ju varovným tónom.

Viditeľne jej klesli plecia. Áno, frustrovala som ju, ale so svojím životom som bola spokojná. Mala som dvadsaťštyri rokov, od narodenia som žila so starkou a len čo som odišla z univerzity, úspešne som sa vyhovárala na to, že musím byť doma a dávať na ňu pozor. Na rozdiel odo mňa ju to neuspokojovalo. „Olivia, ja som sa už pohla ďalej. Tak musíš aj ty. Nikdy som ti v tom nemala brániť.“

Usmiala som sa. Čo som mala na to povedať? Neuvedomovala si to, ale potrebovala som sa zabarikádovať pred svetom. Napokon, bola som dcéra svojej matky.

„Livy, urob svoju babku šťastnou. Obuj si ihličky a choď sa von zabaviť.“

Teraz som spustila plecia ja. Ustavične do mňa dobiedzala. „Babi, také topánky by si mi musela navliecť nasilu.“ Nohy ma boleli už pri predstave vysokých podpätkov.

„Koľko párov tých plátenných opách vlastne máš?“ opýtala sa. Natrela mi maslom ďalší chlieb a podala mi ho.

„Dvanásť,“ odpovedala som úplne bez hanby. „A každý pár

inej farby.“ V sobotu som si plánovala kúpiť ďalšie. Zahryzla som do chleba a drzo sa na ňu usmiala. Nespokojne odfrkla.

„Tak aspoň choď von a zabav sa. Gregory sa stále ponúka. Prečo sa mu už konečne nezačneš venovať?“

„Nepijem.“ Kiežby s tým už prestala. „Navyše, Gregory by ma ťahal iba po gej baroch,“ povedala som jej a veľavýznamne zdvihla obočie. Môj najlepším kamarát spával s mužmi aj za mňa.

„Hocijaký bar je lepší než žiadny. Možno by sa ti to aj páčilo.“ Utrela mi z pier omrvinky a nežne ma pohladila po líci. Vedela som, čo má na jazyku. „Je desivé, ako sa podobáte.“

„Viem.“ Prikryla som jej ruku dlaňou a chvíľu jej ju podržala. Stratila sa v myšlienkach. Mamu som si až tak dobre nepamätala, ale dôkaz som videla v zrkadle, bola som jej verná kópia. Dokonca aj dlhé blond pramene sa mi zvláštne krútili tak ako jej. Akoby som mala priveľa vlasov na také drobné telo. Boli neuveriteľne ťažké a skrotilo ich iba to, keď som ich nechala voľne uschnúť, nech si robia, čo chcú. Veľké modré oči, lesklé ako sklo, sme mali so starou mamou aj mamou rovnaké. Ľudia ich označovali za za-fírové. Mejkap som si robila pre potešenie, nie ako nevyhnutnosť. Moja svetlá pokožka si ho však nevyžadovala.

Vytrhla som starkú zo spomienok, chytila som jej ruku a položila ju k miske. „Jedz, babi,“ povedala som potichu a pustila sa do polievky.

Vrátila sa do prítomnosti a mlčky jedla. Doteraz sa nepreniesla ponad mamin ľahkomyselný životný štýl, ktorý jej ukradol dcéru. Prešlo už osemnásť rokov a mama jej stále veľmi chýbala. Mne nie. Ako by vám mohol chýbať niekto, koho ste sotva poznali? Keď sa však stará mama občas pohrúžila do smutných myšlienok, rovnako to bolelo aj mňa.

* * *

Naozaj, pripraviť dokonalú kávu nie je také jednoduché. Zasa som civela na kávovar, ale dnes s úsmevom. Darilo sa mi – správne množstvo peny, hladká ako hodváb a trochu čokolády, ktorá

vytvorila na hladine dokonalé srdiečko. Aká škoda, že ju vypijem ja a nie uznanlivý zákazník.

„Ide ti to?“ opýtala sa Sylvie, ktorá ma s očakávaním pozorovala.

Zahmkala som, prikývla a odložila šálku. „S kávovarom sme už kamaráti.“

„Jupí!“ vykrikla a objala ma. Zasmiala som sa rovnako nadšene a pozrela sa ponad jej plece, lebo dvere do bistra sa otvorili.

„Tuším sa začína obedňajší nával,“ utrúsila som a vymanila sa z jej zovretia. „Tento je môj.“

„Och, aká sebaistá,“ zasmiala sa Sylvie, odstúpila a uvoľnila mi cestu k pultu. Rozžiarené sledovala, ako som sa vybrala k mužovi, ktorý práve prišiel.

„Čo si dáte?“ opýtala som sa a chystala sa zapísať si jeho objednávku. Keď neodpovedal, zdvihla som zrak. Skúmavo si ma obzeral. Nervózne som prestúpila. „Pane?“

Trochu vypleštil oči. „Kapučíno, prosím. So sebou.“

„Iste.“ Odcupitala som od pána s vypleštenými očami a vybrala sa k svojmu novému najlepšiemu kamarátovi, chytila vecičku s páčkou a úspešne ju vložila do držiaka – zatiaľ mi to šlo.

„Neboj sa, Del ťa nevyhodí,“ zašepkala mi Sylvie spoza pleca, až som poskočila.

„Ticho,“ zahriakla som ju. Vzala som z poličky plastový pohár, nastavila ho pod filter a stlačila správny gombík.

„Pozerá sa na teba.“

„Sylvie, prestaň!“

„Daj mu číslo.“

„Nie!“ vyhrkla som nahlas a rýchlo sa obzrela. Hľadel na mňa. „Nemám záujem.“

„Je sympatický,“ uzavrela Sylvie. Nuž, s tým som musela súhlasiť. Naozaj bol sympatický, ibaže ja som naozaj nemala záujem.

„Na vzťah nemám čas.“ To bola pravda iba sčasti. Toto bolo moje prvé zamestnanie, lebo väčšinu svojho dospelého života som sa starala o starkú. Už som si však nebola istá, či naozaj potrebuje opateru, alebo sa na to len vyhovám.

Sylvie mykla plecami a nechala ma dokončiť druhé kolo s kávovarom. S úsmevom som naliala do pohára mlieko a trochu peny a zavrela viečko. Bola som na seba náležite hrdá a isto to bolo na mne vidieť, aj keď som sa otočila a zanesla kapučíno pánovi s vypleštenými očami. „Dve osemdesiat, prosím.“ Chcela som mu položiť pohár na pult, on mi ho však vzal priamo z ruky a pritom sa ma dotkol.

„Ďakujem,“ vyslovil tak nežne, až pritiahol môj zrak.

„Nemáte za čo.“ Pomaly som odtiahla ruku a vzala si od neho desaťlibrovku. „Vydám vám.“

„Netreba,“ pokrútil hlavou a prebehol mi pohľadom po tvári, „no neprekážalo by mi, keby ste mi dali svoje číslo.“

Sylvie sa zachichotala. „Mrzí ma to, ale som zadaná.“ Naťukala som sumu do pokladnice, rýchlo vybrala drobné a podala mu ich, ignorujúc Sylvino znechutené odfrknutie.

„Samozrejme,“ zasmial sa trochu zahanbene. „Bolo to odo mňa hlúpe.“

Usmiala som sa v pokuse odľahčiť situáciu. „To nič.“

„Zvyčajne si od ženy, ktorú stretnem, hneď nepýtam číslo,“ vysvetlil. „Nie som až taká vtierka.“

„Naozaj je to v poriadku.“ Teraz som sa hanbila ja a v duchu som ho posielala preč, aby som mohla hodiť do Sylvie pohár na kávu. Priam som cítila, ako na mňa šokovane pozerá. Pustila som sa do skladania servítok, hocičoho, čo ma dostane z tejto šlamastiky. Alebo pobožkám toho uponáhľaného muža, ktorý prišiel za ním? „Prišiel ďalší zákazník,“ kývla som na uštvaného biznismena.

„Och, hej! Pardon.“ Odstúpil a na znak vďaky nadvihol pohár. „Majte sa.“

„Dovi.“ Zakývala som a pozrela na ďalšieho zákazníka. „Čo si dáte, pane?“

„Latte bez cukru a švihnite si.“ Sotva sa na mňa pozrel a už si prikladal mobil k uchu. Odstúpil od pultu a položil si kufrík na stoličku.